

Arrest

nr. 71 785 van 13 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 augustus 2011 houdende weigering tot herinschrijving in het vreemdelingenregister na ambtelijke schrapping en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 september 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEKUYPER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn (D.R.C.), komt op 24 december 1976 België binnen.

Op 10 juli 1980 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf als student.

Op 1 oktober 1983 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor beperkte duur.

Op 26 september 1990 treedt verzoekster in België in het huwelijk met meneer I. D., van Belgische

nationaliteit.

Op 12 januari 1994 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot vestiging als echtgenote van een EU-onderdaan.

Op 5 juli 1994 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 13 maart 2000 wordt de echtscheiding van verzoekster en I.D. uitgesproken.

Op 28 augustus 2000 wordt verzoekster ambtshalve geschrapt uit de bevolkingsregisters.

Op 14 november 2001 wordt verzoekster door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot 12 maanden gevangenisstraf wegens diefstal met geweld of bedreiging.

Op 1 mei 2002 wordt verzoekster opgesloten in de gevangenis van Brugge.

Op 13 mei 2002 wordt verzoeker voorlopig in vrijheid gesteld.

Op 13 mei 2002 wordt aan verzoekster bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op onbekende datum en op 24 augustus 2008 dient verzoekster een aanvraag in tot herinschrijving in het vreemdelingenregister na ambtelijke schrapping. Als bewijs dat zij België nooit heeft verlaten, voegt verzoekster op 28 november 2003, 14 juni 2004, 11 augustus 2004, 30 november 2004, 25 juli 2008, 31 juli 2008, 11 augustus 2008, 26 maart 2009, 16 juni 2001 en 13 juli 2011 een aantal documenten bij.

Op 22 juli 2008 wordt aan verzoekster bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 16 april 2009 wordt opdracht gegeven om aan verzoekster een A-kaart af te leveren (tijdelijk verblijf).

Op 7 januari 2011 meldt verzoekster zich aan te Oostende. De stad Oostende deelt op 4 februari 2011 aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat de beslissing tot herinschrijving van verzoekster van 16 april 2009 niet aan haar ter kennis kon worden gebracht omdat verzoekster niet reageerde op de uitnodigingen om zich te komen aanbieden. Zij vragen nieuwe instructies aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 3 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende weigering tot herinschrijving in het vreemdelingenregister na ambtelijke schrapping. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Deze vreemdeling werd afgevoerd van ambtswege sedert 28/08/2000 (voorstel schrapping: 28/02/2000).

Na grondig onderzoek van haar dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan haar verzoek.

Art.39 § 7 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 stelt dat: "De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

Betrokkene legt als bewijs van haar tussentijdse aanwezigheid in België alleen een algemene verklaring dd.07/07/2011 voor dat zij sinds het jaar 2000 in begeleiding zou zijn geweest bij de dienst M. te Oostende. Zij zou minstens om de twee dagen zijn langskomen bij de dienst. Deze verklaring wordt echter niet gestaafd met volledige overzichten van consultaties sinds zij verondersteld wordt het land te hebben verlaten. Op 24/07/2008 werd een gedeeltelijk overzicht van enkele consultaties bij M. in de periode 25/04/2001 en 14/07/2008 doorgestuurd via de gemeente. Echter tussen de opeenvolgende interviews ligt soms een grotere tijdsperiode dan verklaard bij attest dd.07/07/2011 ("minstens om de 2 dagen").

Hierdoor is het niet uitgesloten dat betrokkene tussenin het Rijk heeft verlaten. De bewijzen van aanwezigheid zijn niet sluitend genoeg en onvoldoende verifieerbaar. Betrokkene levert dus onvoldoende bewijs van het tegendeel (waarnaar wordt verwezen in art.39§7 van het KB van 08/10/1981).

Op het ogenblik van haar aanvraag is zij bovendien niet meer in het bezit van een geldige

verblijfsvergunning.

Haar vorige identiteitskaart voor vreemdelingen is reeds vervallen sinds 04/07/2004.

Art. 19§1 van de wet van 15/12/1980 stelt: “§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk”.

Betrokkene voldoet aldus niet aan de voorwaarden om te genieten van het in artikel 19§1 van de wet van 15/12/1980 bedoelde recht op terugkeer.

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. Van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9 alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit.

(...)”

Op 9 september 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Dit bevel vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...

Reden van de beslissing :

Artikel 7 al. 1-2 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996 verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 19 § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 31 december 1980; hierna de Vreemdelingenwet);

Doordat aan verzoekster het verdere verblijf in België wordt geweigerd;

Terwijl overeenkomstig artikel 19 § 1 van de Vreemdelingenwet, een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15 bis, zijn recht op terugkeer enkel verliest wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten;

Dat verzoekster sedert meer dan vijftien jaar onafgebroken in België verblijft, dat zij op 28.08.2000 ambtshalve werd afgeschreven, dat verzoekster evenwel haar ononderbroken verblijf in België bewijst door haar werkloosheidsuitkeringen van 1997 tot 2001 (zie stukken 3), een attest van de RVA van haar gezinstoestand (zie stuk 4) en een overzicht van consultaties bij M. Van 2001 tot op heden (zie stukken 5 en 6);

Dat uit het reispaspoort van verzoekster blijkt dat zij sedert meer dan vijftien jaar in België verblijft en dat zij België niet heeft verlaten voor een permanent verblijf in een ander land (zie stuk 7); dat verzoekster ook nog andere bewijzen van verblijf in België kan voorleggen (zie stukken 8 tot en met 10);

Dat artikel 19 § 1 van de Vreemdelingenwet aldus geschonden worden;

Dat het middel ernstig is.”

2.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekster zich niet op de bepalingen kan beroepen die gelden voor langdurig ingezetenen, met name artikel 19, § 1 en artikel 15bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij merkt op dat de status van langdurig ingezetene nooit aan verzoekster werd toegekend en uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster ooit een aanvraag dienaangaande heeft ingediend. Indien verzoekster meent dat deze status automatisch wordt toegekend, heeft zij het volgens de verwerende partij bij het verkeerde eind. Aangezien verzoekster niet beschikt over een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en geen aanspraak kan maken op de bijzondere status van langdurig ingezetene kan zij zich volgens de verwerende partij niet dienstig beroepen op een vermeende schending van artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet.

2.1.3.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet omdat zij meent dat overeenkomstig dit artikel een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, zijn recht op terugkeer enkel kan verliezen indien hij gedurende 12 opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de EU heeft verlaten of wanneer hij het Rijk tenminste 6 jaar heeft verlaten. Verzoekster wijst erop dat zij sinds meer dan vijftien jaar onafgebroken in België verblijft en dat zij hiervan bewijzen kan voorleggen. Hieruit blijkt dat verzoekster tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.”

Artikel 15bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Behalve indien redenen van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzetten, moet de status van langdurig ingezetene worden verleend aan een vreemdeling die geen burger is van de Europese Unie, die voldoet aan de voorwaarden van § 3 en van artikel 14, tweede lid, en die een legaal en ononderbroken verblijf in het Rijk bewijst in de loop van vijf jaar die onmiddellijk voorafgaan aan zijn aanvraag voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene.

Bij het berekenen van dit verblijf van vijf jaar wordt geen rekening gehouden met de periode of perioden waarin de vreemdeling gemachtigd of toegelaten werd tot het verblijf voor een beperkte tijd of houder was van een diplomatieke, consulaire of speciale identiteitskaart, overeenkomstig het koninklijk besluit van 30 oktober 1991 betreffende de documenten voor het verblijf in België van bepaalde vreemdelingen. In afwijking van het tweede lid zal de periode of zullen de perioden waarin de vreemdeling gemachtigd was tot een verblijf voor een beperkte tijd op grond van artikel 61/7, volledig in aanmerking worden genomen en zal de periode of zullen de perioden van verblijf van de student krachtens artikel 58 of van de vreemdeling die gemachtigd werd om in het Rijk te verblijven om er een beroepsopleiding te volgen voor de helft in aanmerking worden genomen.

§ 2

§ 1 is niet van toepassing op de vreemdeling die als vluchteling is erkend of die de subsidiaire bescherming geniet.”

Uit de bewoordingen van artikel 15bis van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de status van langdurig ingezetene eerst moet worden aangevraagd alvorens deze kan worden verleend. Verzoekster toont niet aan dat deze status haar ooit werd verleend. Uit de stukken van het dossier blijkt evenmin dat verzoekster over deze status beschikt of dat zij deze ooit heeft aangevraagd. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster beschikt over de status van langdurig ingezetene en kan zij zich niet beroepen op artikel 19, § 1, tweede lid.

Artikel 19, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is van toepassing op verzoekster: *“Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.”* In de eerste bestreden beslissing wordt melding gemaakt van dit artikel.

2.1.3.2. Verzoekster voert aan dat zij meer dan vijftien jaar ononderbroken in België verblijft en zij voegt in dit verband stukken bij haar verzoekschrift: duplicaten afgedrukt op 27 september 2011 en 3 oktober 2011 van de fiscale fiches waarop de inkomsten van het jaar 1997, 1998, 1999, 2000 en 2001 vermeld worden, een attest van de RVA van 27 september 2011 inzake haar gezinstoestand in 2000, een attest van een maatschappelijk assistente van het Medisch Sociaal Opvangcentrum te Oostende van 13 september 2011 waaruit blijkt dat verzoekster ter plekke medicatie moest innemen en dus bijna dagelijks aanwezig was, lijsten van medicatie-uitgiften ondertekend door een arts en uitgeprint op 13 september 2011. Ook voegt zij een kopie van haar reispaspoort bij, een ontvangstbewijs d.d. 7 januari 2011 van de aangifte van een verblijfsverandering en een arbeidsovereenkomst van 24 april 2009.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de stad Oostende en verzoekster naar aanleiding van haar aanvraag tot herinschrijving volgende documenten hebben doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken:

- op 28 november 2003: een verklaring van de vakbond dat verzoekster een werkloosheidsuitkering ontvangen heeft van 15 oktober 1999 tot 30 april 2001;
- op 14 juni 2004: een verklaring van de vakbond dat verzoekster werkloosheidsuitkeringen heeft ontvangen van januari 2000 tot december 2000 met uitzondering van de maand maart, en van januari tot april 2001;
- op 11 augustus 2004: een bericht van de lokale politie van Oostende dat verzoekster op 15 juli 2004 werd uitgedreven van een bepaald adres;
- op 30 november 2004: een bericht dat verzoekster opnieuw vertrokken is van haar adres;
- op 25 juli 2008: bewijzen van gesprekken van verzoekster met het medisch sociaal opvangcentrum te Oostende voor de maanden januari 2000, april, mei, juni, september en oktober 2001, juli, augustus, september, oktober, november en december 2002, januari, februari, maart, april, mei, juni, juli en september 2003, juni, september, oktober, november en december 2004, februari, maart, april, mei, juli, augustus, oktober en december 2005, februari, maart, april, mei, juni, augustus, september en december 2006, maart, april, mei, augustus, september, oktober, november en december 2007, januari, februari, mei, juni en juli 2008;
- op 31 juli 2008: een kopie van haar nationaal paspoort voor het laatst verlengd te Brussel op 6 november 1998 tot 10 januari 2001;
- op 11 augustus 2008: een verklaring van de ambassade van de DR Congo in België van 7 augustus 2008 dat verzoekster een paspoort heeft aangevraagd;
- op 26 maart 2009: een overzicht van gesprekken van verzoekster met het medisch sociaal opvangcentrum te Oostende voor de maanden januari, april, mei, juni, september, oktober 2001, juli, augustus, september, oktober, november en december 2002, januari, februari, maart, april, mei, juni, juli en september 2003, juni, september, oktober, november en december 2004, februari, maart, april, mei, juli, augustus, oktober en december 2005, februari, maart, april, mei, juni, augustus, september en december 2006, maart, april, mei, augustus, september, oktober, november en december 2007, januari, februari, mei, juni, juli, september, oktober 2008 en januari en februari 2009, vergezeld van een begeleidende brief uitgaande van dit centrum;
- op 16 juni 2011: een woonstcontrole van de lokale politie van Oostende van 18 januari 2011 dat verzoekster woont op het door haar opgegeven adres;
- op 13 juli 2011: een brief van het medisch sociaal opvangcentrum te Oostende van 7 juli 2011 dat verzoekster bij deze dienst in begeleiding is sinds het jaar 2000 en dat zij minstens om de twee dagen bij deze dienst langskomt.

In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Art.39 § 7 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 stelt dat: “De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Betrokkene legt als bewijs van haar tussentijdse aanwezigheid in België alleen een algemene verklaring dd.07/07/2011 voor dat zij sinds het jaar 2000 in begeleiding zou zijn geweest bij de dienst M. te Oostende. Zij zou minstens om de twee dagen zijn langskomen bij de dienst. Deze verklaring wordt echter niet gestaafd met volledige overzichten van consultaties sinds zij verondersteld wordt het land te

hebben verlaten. Op 24/07/2008 werd een gedeeltelijk overzicht van enkele consultaties bij M. in de periode 25/04/2001 en 14/07/2008 doorgestuurd via de gemeente. Echter tussen de opeenvolgende interviews ligt soms een grotere tijdspanne dan verklaard bij attest dd.07/07/2011 ("minstens om de 2 dagen").

Hierdoor is het niet uitgesloten dat betrokkene tussenin het Rijk heeft verlaten. De bewijzen van aanwezigheid zijn niet sluitend genoeg en onvoldoende verifieerbaar. Betrokkene levert dus onvoldoende bewijs van het tegendeel (waarnaar wordt verwezen in art.39§7 van het KB van 08/10/1981).

Op het ogenblik van haar aanvraag is zij bovendien niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning.

Haar vorige identiteitskaart voor vreemdelingen is reeds vervallen sinds 04/07/2004.

Art.19§1 van de wet van 15/12/1980 stelt: "§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk".

Betrokkene voldoet aldus niet aan de voorwaarden om te genieten van het in artikel 19§1 van de wet van 15/12/1980 bedoelde recht op terugkeer.

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd".

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de stukken die verzoekster heeft voorgelegd, maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster tussenin het Rijk niet verlaten heeft. Het steunt op een correcte feitenvinding en het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de verklaring van een maatschappelijk assistente van het medisch sociaal opvangcentrum te Oostende van 7 juli 2011 dat verzoekster sinds het jaar 2000 in begeleiding was en minstens om de twee dagen langskwam bij de dienst, niet gestaafd wordt met volledige overzichten van consultaties sinds zij verondersteld wordt het land te hebben verlaten en dat het gedeeltelijk overzicht doorgestuurd op 24 augustus 2008 van enkele consultaties in de periode 25/04/2001 en 14/07/2008 niet volstaat omdat tussen de opeenvolgende interviews soms een grotere tijdspanne ligt dan verklaard bij attest van 7 juli 2011 ("minstens om de 2 dagen").

Waar verzoekster bij huidig verzoekschrift voor het eerst bijkomende documenten voorlegt die haar ononderbroken verblijf zouden moeten bewijzen, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. Verzoekster heeft deze stukken niet voorgelegd aan het bestuur, zodat er geen rekening mee kon worden gehouden. Bovendien dateren deze stukken hoofdzakelijk van na de eerste bestreden bestreden beslissing. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Waar verzoekster deze stukken voor het eerst voorlegt aan de Raad, merkt de Raad op dat, in zoverre verzoekster met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van haar aanvraag te verkrijgen, wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Dit is *in casu* niet het geval.

In de eerste bestreden beslissing wordt bijgevolg op grond van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid vastgesteld dat verzoekster geen bewijs van het tegendeel aanbrengt dat zij na haar schrapping werd verondersteld het Rijk te hebben verlaten, dat zij niet meer in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning en dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het in artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet bedoelde recht op terugkeer.

De schending van artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.1.3.3. De Raad wijst er volledigheidshalve op dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk

melding wordt gemaakt van de mogelijkheid een aanvraag in te dienen op grond van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 inzake het recht op terugkeer. Tevens staat het verzoekster vrij om de documenten die zij bij huidig verzoekschrift voegde, voor te leggen aan het bestuur.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1 Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht;

Van artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

Van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S. 2 september 1991);

Van de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur;

Doordat aan verzoekster het verder verblijf in België wordt geweigerd;

Doordat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de bewijzen van aanwezigheid niet sluitend genoeg en onvoldoende verifieerbaar zijn; dat bij de beslissing rekening werd gehouden met alle relevante elementen in het dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd;

Terwijl overeenkomstig artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestuurshandelingen van de besturen moeten worden gemotiveerd; dat overeenkomstig artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen; dat (de opgelegde motivering in de akte) afdoende moet zijn;

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid;

Dat de motivering afdoende is in de mate dat zij de beslissing kan verantwoorden;

Dat overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet de administratieve beslissingen met redenen moet worden omkleed;

Dat verzoekster sedert meer dan vijftien jaar onafgebroken in België verblijft, dat zij op 28.08.2000 ambtshalve werd afgeschreven, dat verzoekster evenwel haar ononderbroken verblijf in België bewijst door haar werkloosheidsuitkeringen van 1997 tot 2001 (zie stukken 3), een attest van de RVA van haar gezinstoestand (zie stuk 4) en een overzicht van consultaties bij M. van 2001 tot op heden (zie stukken 5 en 6);

Dat uit het reispaspoort van verzoekster blijkt dat zij sedert meer dan vijftien jaar in België verblijft en dat zij België niet heeft verlaten voor een permanent verblijf in een ander land (zie stuk 7); dat verzoekster ook nog andere bewijzen van verblijf in België kan voorleggen (zie stukken 8 tot en met 10);

Dat aldus de bestreden beslissing niet juist gemotiveerd is; dat bij de beslissing geenszins met alle relevante elementen in het dossier rekening werd gehouden;

Dat aldus artikel 62 van de Vreemdelingenwet werd geschonden;

Dat aldus de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden;

Dat aldus substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen werden geschonden;

Dat het middel ernstig is.”

2.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de door verzoekster aangevoerde schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet voldoet als omschrijving van een rechtsregel, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Er wordt immers niet aangegeven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

De verwerende partij meent dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen.

De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoekster onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij wijst erop dat de Raad geen feitelijke herbeoordeling mag maken en dat verzoekster stukken aanhaalt waarvan uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde er kennis van had bij het nemen van de bestreden beslissing. De kritiek van verzoekster dat ze ononderbroken in het Rijk zou verblijven, kan niet worden aangenomen volgens de verwerende partij, omdat een illegaal verblijf niet gelijk kan gesteld worden met een wettelijk verblijf. Op het ogenblik van de bestreden beslissing was verzoekster niet langer gemachtigd om in het Rijk te verblijven. Het is niet kennelijk onredelijk om conform de wettelijke voorschriften een beslissing te nemen tot bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 19 van de vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster geen bewijs van het tegendeel aanbrengt dat zij na haar schrapping werd verondersteld het Rijk te hebben verlaten, dat zij niet meer in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning en dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het in artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet bedoelde recht op terugkeer. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht inzake de eerste bestreden beslissing. In dit verband wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, laat zij na om met concrete gegevens te verduidelijken welk beginsel zij bedoelt, buiten de materiële motiveringsplicht. Het komt niet aan de Raad toe om uit te maken welk beginsel verzoekster geschonden acht. Dit onderdeel van het tweede middel is onontvankelijk.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET